

Mit navn er Phillippa Maigaard

Jeg er 39 år, dansker, kvinde, datter, søster, mor, hustru og journalist.

Da jeg var tre måneder gammel, blev jeg adopteret fra Sri-Lanka.

Mine danske forældre tog mig med til Vordingborg på Sydsjælland.

Her gav de mig en familie, et sprog, et hjem og en kultur.

De krævede til gengæld, at jeg gjorde mig umage.

Jeg skulle i institution fra morgen til aften, så de kunne passe deres lederstillinger, og bidrage til samfundet.

Jeg skulle spille et instrument, jeg skulle lærer dansens kunst, jeg skulle synge i kirkekoret.

Jeg skulle give hånd til alle voksne.

Jeg skulle tage en folkeskolen, gymnasiet og universitet.

Jeg skulle rumme provinsiel hyggeracisme.

Jeg skulle arbejde, og tjene mine egne penge.

Jeg skulle tage ansvar for mine fejl.

I hele mit barne- og ungdomsliv anfægtede jeg ikke mine forældres beslutninger. De var autoriteterne i mit liv, og tingenes tilstand var ikke til diskussion.

Jo mere jeg lærte på alle mine uddannelser, jo mere lærte jeg at sætte spørgsmålstejn.

Hvad betyder det egentlig, når nybagte forældre har tre måneders barsel?

Hvad betyder det for forældre, der har hentet et barn med en (om end kort) forhistorie.

Hvorfor er kvinden, der stod for min adoption sagsøgt for svindel med adoptioner?

Hvorfor skulle jeg bruge mere tid med pædagoger end mine forældre?

Hvorfor kunne jeg ikke have en off dag, hvor jeg ikke skulle trykke hænder med alle de voksne?

Hvorfor skulle jeg være akademiker, når jeg var meget bedre praktisk end teoretisk?

Hvorfor skulle jeg egentlig stå så meget på en scene, når det i mine forældres optik ikke var en økonomisk fornuftig levevej?

Hvorfor skulle jeg smile, når folk roste mig for at tale godt dansk og være godt integreret?

Hvorfor skulle mangel på ansvarlighed altid straffes?

Hvorfor skulle jeg skrue ned, når det faldt mig så naturligt at skrue op?

Mine forældre har gjort det aller bedste de kunne, med den samfundsoplysning de var i besiddelse af. Da jeg sad på hospice sidste år og holdt min fars hånd, mens I stoppede alle internationale adoptioner, var det for sent for mig at stille flere spørgsmål. Min mor holder fast i, at alt er foregået efter bøgerne. De har været igennem et langt godkendelsesforløb, de har betalt, de har givet alt det videre som de kunne, og mere til...

Hun har brug for, at vi fastholder fortællingen om den vellykkede adoptionsfamilie.

Hendes hjerte kan ikke bære alle de akademiske analyser af en grum fortid, fordi hun vitterligt har gjort ALT i bedste mening. Hun har ofret, og givet mig, alt hvad hun troede, var bedst for mig. Men hun har ikke evnen til at rumme mine veluddannede spørgsmål. Fordi hun tror, at hendes svar vil skubbe mig væk fra hende. Men det handler ikke om hende eller om at jeg er utaknemmelig over alt det de gav mig. Det handler om at lærer den del af mig selv, som gik tabt.

Lad mig slå en ting fast. Jeg er ikke vred på mine forældre, jeg er taknemmelig for alt de har givet og lært mig. Jeg er ikke vred på samfundet, som har betalt for min uddannelse, og jeg har med

glæde betalt min skat i mine arbejdsdygtige år, for at understøtte det samfund, vi har skabt. Jeg er ikke vred over at være dansker. De muligheder placerede mig sidste år, overfor min største helt Barack Obama. Det havde jeg ikke, oplevet, hvis jeg aldrig var blevet hentet. Men så havde jeg formentlig heller aldrig haft ham som helt. Min relation til mine forældre er intakt. Om end jeg har indrettet mit liv anderledes.

Jeg afleverer mit barn sent og henter hende så tidligt, som jeg kan.
Jeg arbejder mindre på ugebasis til gengæld drømmer jeg ikke om tidlig pension.
Jeg vil gerne spejles af samfundet, der har formet mig.
Jeg vil gerne leve mere i dag, end i morgen.
Mit barn har brugt mere tid med mig, end hun har med pædagoger.
Jeg blev akademiker, men havnede alligevel på en scene.
Jeg siger i dag nej tak til den slags hyggeracisme, der har været min ungdoms bagtæppe.
Jeg smiler ikke længere over fejlagtige antagelser om mit ophav, for at få afsenderen til at føle sig bedre tilpas i sine misforståelser af mig som menneske.
Jeg spørger om hjælp, når jeg har brug for den.
Jeg ved, jeg er værd at elske. Især når jeg begår fejl.
Jeg skruer op og træder ind i mit eget lys uden at lade mig begrænse af mine omgivers forventninger.
Jeg reflekterer over, hvor jeg kommer til kort.

Og jeg vil gerne tro på jer.
Jeg er et produkt af mennesker, der troede på jer.
Den vej, der kom fra magtens top.
De retninger, I udstikker for samfundet.
De regler, I beslutter er de bedste for vores hverdag.
Jeg tror på jer, fordi jeres værdisæt er det samme som mit.

Det sprog, kultur og selvforståelse, er det, der har lagt grundstenene til mit fundament. Til mine forældres fundament, fordi det virker i Danmark.

Men hvordan konvertere vores danske måde i Grønland?
Et sted, hvor naturen bestemmer ALT.
Hvor en arbejdsopgave, kan blive forsinket med en uge, fordi strømmen går.
Et sted, hvor du er afhængig af at rejse næsten 4000 km. for at få hjælp, hvis du fejler noget andet end en almindelig ung og uerfaren fagperson kan klare.
Hvor andre nationaliteter historisk har haft den erhvervsmæssige forlomme.
Hvor andre nationaliteter historisk har haft de fleste forlommer.
Hvor mulighederne for uddannelse har været begrænset.
Hvor det bedre kan betale sig at være kommunikationsmedarbejder end journalist, og derfor begrænser antallet af mennesker, der stiller de spørgsmål, der kan ændre tingenes tilstand.
Hvor håndtryk erstattes af ansigtsmimik.
Hvor stilhed er rangeret højere end tale.
Hvor behov ikke forveksles med overflod.
Hvor land ikke skal ejes, men deles.

Hvor rigdomme KUN skal udvindes, hvis det ikke skader naturen.

Hvor fortidens fejl rykker ind i kulturen i stedet for i pressen.

Hvor underlaget i vinterperioden kræver, at man kigger ned, flytter tyngdepunktet og tager små skridt.

Hvor der konstant er rotation i arbejdsstyrken, fordi de mennesker man er pålagt at samarbejde med, ikke kan stå distancen.

Hvor de privilegier udefrakommende har i ens land, ikke gengældes når man selv har brug for sin samarbejdspartner.

Hvor store beslutninger skal over et andet land med en helt anden virkelighedsopfattelse.

Hvor der altid er en andens mening, der er med til at sætte rammerne for, hvad man kan, og hvem man kan indgå alliancer og samarbejder med.

Hvor det frie valg ikke er frit.

Lyder det som et land, det er en god ide, at vi har kontrol over?

Lyder det som et land, vi forstår?

Lyder det som et land, vi med al fairness er i stand til at behandle med tillid og respekt?

Historien byder det imod.

Vi står, i min optik, ved en skillevej. Jeres narrativ og kommunikation har en magt. Den magt, der fik min forældre til at følge jeres anvisninger. Den der har fået mig til at tro på, at Grønland var noget vi passede godt på. Nu ved jeg, at jeres forgængere førte os bag lyset. Måske har de vitterligt handlet i bedste mening. Ikke desto mindre, har jeres forgængeres valg om at lade os uddanne både her og Grønland resulteret i, at vi nu kollektivt stiller spørgsmål om fortidens behandling. En fortid, som ikke er længere væk, end at en grønlandsk kvinde på min alder, for nyligt delte med mig, at hendes far er juridisk faderløs, hendes mor har fået opsat tvangsspiral, og en nær veninde har fået tvangsfjernet sit barn i Danmark, uden hensyn til hendes måde at anskue verden på. Når hun udtrykker sin frygt, hvis hun nogensinde får brug for det danske fællesskab, hvordan kan jeg så bede den kvinde om at tro på og have tillid til, at et fællesskab med mig, og dem der bestemmer i mit land, er hendes bedste mulighed i livet? Det tror jeg ikke engang selv på.

Enten vælger vi kollektivt vejen der anerkender, at det her er en fortid fyldt med alle de fejl, man kan begå på andres menneskers vegne, i forsøget på at give det man selv troede, var det bedste videre. Og så siger vi undskyld og møder det samfund, som vi historiske har behandlet så dårligt og gør til 1. rangs ligestillede samfundsborgere i Danmark, uanset akademiske titler. Vi fortæller, hvilken værdi Grønland har for os, og ikke kun hvilken værdi Danmark har for Grønland. Og så viser vi støtte og tillid til, at den nye generation finder en bedre vej, hvor de familiebånd vi knyttede undervejs, er stærke nok til at vi stadig kan fejre BEGGE's højtider i fællesskab. Ellers holder vi fast i det gamle narrativ, der frygter afvisning og kontroltab, og tager kritikken personligt. Men så tror jeg, at vi ender alene på plejehjemmet. Ensomme, skakmat og fallit.

I har magten! Jeg stemmer næste gang på den af jer, der godt kan se, at vi lige nu har brug for fællesskab. Mere end noget andet.

Tak for jeres tid og god fornøjelse med bogen.